

မွန်ဒီမိုကရေစီ

အပင်းသစ်

အမုန်းဖြေတေး

(အမုန်းဖြေတေး : အပင်းသစ်)

အခန်း (၁)

“အု”

ထမင်းဝိုင်းမှာ ထမင်းစားနေရင်း ပန်းဖြူလွင်ထံမှ အုခနဲ အသံကြား
တာကြောင့် ဦးရာဇ ကြည့်လိုက်တော့ ပန်းဖြူလွင်က ပါးစပ်ကို လက်နှ
င့်ပိတ်ပြီး ထပြေးသွားတာ ဘေစင်ဆီသို့။

‘ဝေါ့ ဝေါ့’

“မီး”

‘အု ဝေါ့’

“မီး ဘာဖြစ်တာလဲ”

တဝေါ့ဝေါ့နှင့် အန်နေတာကြောင့် မနေသာစွာ ထသွားပြီး ရင်ဘတ်
နှင့်ကျောကို လက်နှင့်ဖိ ပေးရင်း စိုးရိမ်စွာ -

“အစာမကြေဘူးထင်တယ်”

“ဟင့်အင်း”

ခေါင်းကိုသာ ခါလိုက်ခြင်းသည် ပန်းဖြူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိနေလို့
လေ။ ပြဿနာကတော့ စပြီ ထင်ပါရဲ့ ။ ခေါင်းခါတာက ကိုယ့်အဓိပ္ပာယ်
နှင့်ကိုယ်ပေမယ့် ဦးရာဇက အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးယူဆ ကာ -

“ဟုတ်လား ... ဘာတွေစားမိလို့ လဲ”

‘ဝေါ့’

“ဆေးခန်းသွားမှ ထင်တယ်”

“ဟင့်အင်း”

ခေါင်းချည်းပဲခါကာ ပန်းဖြူ မျက်ရည်တွေသာကျလာခြင်းသည် ကိုယ့်ကံကြမ္မာကို ကိုယ်တိုင် အရောင်ဆိုးခဲ့မိခြင်းကြောင့်ပါ။ ဦးရာဇနဲ့ ဦးနဲ့ မီးဇာတ်လမ်းဖြစ်ခဲ့တာ တစ်လပင်မကြာသေး လက်ထပ်ခဲ့ကြတာလေ။ အသက်က ထက်ဝက်နီးပါးကွာနေတာတောင် မြန်မြန်ခေါင်းညိတ်လက်ထပ် ခဲ့တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်မချလို့ ပါ။ အချစ်မပါရင် ဗလာနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တာ ဦးရာဇအသက်က လေးဆယ်၊ ပန်းဖြူအသက်က နှစ်ဆယ့်တစ်ပဲရှိသေးတာလေ။

ခိုးစားရင်လူမိလွယ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားက သိပ်မှန်တာပါပဲ။ အခုမှ နောင်တ တရားတွေနဲ့ လက်မှိုငြင်ချရတော့ရော ဘာထူးမှာ တဲ့ လဲ။ အချစ်ကို ကိုးကွယ်မိလို့ အတုအယောင်နဲ့ တွေ့ပြီး အလိမ် အညာခံခဲ့ရတာ ဘဝက အကောင်းပကတိမဟုတ်တော့။ ဒါကို ဘယ်သူ့ဆီပြေးပြီး တိုင်တန်းရမလဲ။ ဦးရာဇကို တိုင်တန်းငိုကြွေးရမလား။ ကိုယ့်အခြေအနေကို ယ်သိလို့ ဦးရာဇအချစ်ကိုလက်ခံပြီး ပုဆိုးစဆွဲမတတ် လိုက်ခဲ့ရသည့်တိုင် အခြေအနေကတော့ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်တော့မှာ ပေမယ့်

ပန်းဖြူသိထားသည် က ဦးရာဇတို့ သားအမိက ကြော်ငြာတစ်ခုလို လက်တို့ ပြီး လိုက်ပြောနေ မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပါပဲ။ ပြောလိုက်ရင် ထုတဲ့ ဥသျှစ်ရော ခံတဲ့ ဥသျှစ်ရော ကွဲတာမျိုး နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အရှက်ရကြမှာ မို့ မျိုသိပ်ထားကြမှာ ကိုသိထားပြီး အတွင်းစစ်ကတော့ တိုက်နေရမှာ ကြိမ်းသေ။ တိုက်ကာမှ တိုက်ရရော ဖြစ်လာသမျှ အကောင်းချည်းပဲပေါ့။ ပြီးမှ ဘယ်လိုပဲ ရှင်းကြ ရှင်းကြ ကိုယ့်ဘက်က မှားခဲ့တာ

မို့ သူတို့ ဆုံးဖြတ်သမျှ လက်ခံလိုက်ရုံသာ။

လောလောဆယ်အဖို့ တော့ ဦးရာဇက သူမအရှက်ကို ကာကွယ်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပေါ့။ မချစ် သော်လည်း အောင့်ကာနမ်းဆိုတာမျိုး မဖြစ်သာ တဲ့ အခြေအနေမှာ အသက်အောင့်ထားရင်းပဲ သေသွားသွား နမ်းနေမှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်လား။ ထားလိုလျှင်လည်း နေ၊ သတ်လိုလျှင်လည်း သေရ မှာ ပဲလေ။ အဲဒါ သားသမီးအတွက် မွေးလိုက်မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ သတ္တိ ။ မျက်နှာမမြင်ရသေးပေမယ့် ကိုယ့်ဝမ်းထဲမှာ သေန္တတည်ပြီးဆိုတာ သိ လိုက်တာနှင့် မေတ္တာစမ်းရေက တသွင်သွင်စီးလျက်။

ငယ်တဲ့ စိတ်နဲ့ အချစ်ကိုကိုးကွယ်ပြီး မိုက်ခဲ့သမျှ အခု ရင်စည်းခံဖို့ ဖြစ်လာတော့ မိခင်ဆိုတဲ့ စိတ်က အလိုလိုရင့်ကျက်သွားစေခဲ့တာပါ။

‘ဝေါ့’

“မီး”

‘ဝေါ့’

“မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ဆေးခန်းသွားမှ ဖြစ်မယ်၊ လာ မီး ... ဦး ဆေးခန်းကိုလိုက်ပို့မယ်”

“ဟင့်အင်း”

“ဆေးခန်းသွားစရာမလိုဘူးသား၊ သူ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ မေမေ သိ တယ်”

မာဆတ်ဆတ်အသံကြောင့် ပန်းဖြူကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားပြီး ယောက္ခမမျက်နှာကို မော့ကြည့်မလိုဖြစ်ပြီးမှ မကြည့်ရဲပေ ။ ကိုယ်က အပြစ်ရှိသူလေ။ မိန်းမချင်းဆိုတာထက် သားများ အမေဆို တော့ ပန်းဖြူ အခြေအနေကို သိနေမှာ ပေါ့။

ဦးရာဇ၊ ပန်းဖြူကို အကြာကြီးရပ်ကြည့်နေပြီး မေမေ ဘာကို ပြော
တာလည်း နားမလည်နိုင်။ ပြီးတော့ မေမေမှာ မျက်ရည်တွေနှင့်။ ဒီမျက်
ရည်တွေ ဘာကြောင့်ကျတာလဲ။ ဦးရာဇ ရင်ထဲမှာ တစ် မျိုးကြီး
ဖြစ်သွားစဉ်မှာ ပဲ -

“မေမေ”

“မင်းကနွားပဲ ရာဇ၊ ပခုံးကောင်းလို့ လှည်းကျိုးထမ်းတဲ့နွားပဲ”

“ဗျာ”

“လည်လွန်းတဲ့ ဘီး ချေးပေခံရတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့၊ မင်းတွဲခဲ့တာ
တစ်ယောက်ပြီးတစ် ယောက်၊ နွားအိုမြက်နုကြိုက်ပြီး
ငယ်ငယ်ချောချောလေးကို ရလိုက်လို့ မြတ်တယ်လို့ မထင်လိုက် နဲ့ ၊
မင်း ရှုံးသွားပြီ ရာဇ၊ မင်းရှုံးနေပြီ သိရဲ့ လား။”

“မေမေ ဘာပြောတာလဲ သား နားမလည်ဘူး”

ပြောလာမယ့်စကားကို မကြားချင်စွာ နားကိုပိတ်ထားလိုက်ချင်၏။
ဒါပေမဲ့ မကြားချင်လို့ မရတော့ဘူးလေ။ ကြားရဲတဲ့ သတ္တိပဲ မွေးရတော့
မှာ ပေါ့။

“ငါထင်ရင် မလွဲဘူး၊ မင်းမိန်းမမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဗျာ”

မယုံနိုင်စွာနှင့် ဦးရာဇ ခေါင်းထဲမှာ အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ ချာချာလည်
သွား၏။ မိခင်ကို ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလားလို့ ကြည့်နေတာ ပါးစပ်အ
ဟောင်းသားနှင့်။ ပြီးမှ ပန်းဖြူဆီသို့ ရွှေ့သွားတဲ့ အကြည့်က မေမေ
ပြောတာ ဟုတ်သလားလို့ မေးနေသလိုပေါ့။

ပန်းဖြူ အနေကျသွားပေမယ့် ရှောင်လွှဲလို့ မှ မရတော့ဘဲ။ အတွင်း
မီးလောင်နေပေမယ့် အပြင်မှာ အများက ကလေးအဖေ ဦးရာဇဆိုတာပဲ
သိနေကြမှာ ဆိုတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ် သူမ ရင်ဆိုင်ရဖို့ က အဆင်သင့်။

“မီး ... မင်း”

“အဟင့်”

“ပြောစမ်းပါ ... မေမေပြောတာဟုတ်လား၊ မင်းနဲ့ ငါ လက်ထပ်ပြီး
တာ တစ်ပတ်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်လေ၊ လက်မထပ်ခင်အထိ မင်းနဲ့ ငါ
ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ အဲဒါကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး”

“မီးအပြစ်တွေပါ၊ မီးမှာ အပြစ်ရှိပါတယ် ဦးရယ်၊ အဲဒီထက်ပိုပြီး မီး
ဘာမှ မပြောပါရစေနဲ့ ၊ ဦး မီးကို ရိုက်ချင်ရိုက်၊ သတ်ချင်သတ်ပစ်လိုက်
ပါ၊ ဒါမှ မဟုတ် ကွာချင်တယ်ဆိုလည်း ”

“တော်စမ်း”

ဦးရာဇမျက်ဝန်းတွေက ရှားမီးခဲပမာ။ အမေ ရင်ထုမနာဖြစ်မယ်ဆို
ဖြစ်စရာပေါ့။ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ဟုတ်လှပြီထင်နေတာ လက်စသတ်
တော့ နွားမရွံ့ပိတ်ရောင်းတာ ခံလိုက်ရတာကိုး။ ဒေါသကြောင့် အသား
တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ အံကြိတ်သံနှင့် -

“မင်း ငါ့အချစ် ငါ့မေတ္တာကို လိမ်ရက်တယ် ပန်းဖြူလွင်၊ ငါက ချစ်စ
နိုးနဲ့ မီးလို့ ခေါ်ခဲ့တဲ့ အတိုင်း ငါ့ရင်ကို တဟု နုံးဟု နုံး လောင်ကျွမ်းရ
အောင် လုပ်ခဲ့တာ မင်း၊ အဲဒီအတွက် မင်းကို ငါ ကွာပေးလိမ့်မယ်မထင်
နဲ့ ”

“ရှင်”

“ငါ မင်းကို ဘယ်တော့မှ ကွာမပေးဘူး”

“ဦး”

မော့ကြည့်လာတဲ့ မျက်နှာကို စောစောကအထိ မြတ်နိုးစွာကြည့်မဝနိုင်ခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ ကြည့်လိုက်ပုံက ရွံရှာစက်ဆုပ်စွာ။ သူများ ဓားခုတ်ရာ လက်ထိုးခံဆိုသလို သူခိုး သူခိုးဟစ်တဲ့ အချိန် မှာ ကိုယ်က ခြေဆေးနေမိတာမို့ တရားခံက ကိုယ်လို့ ပဲ အားလုံးမှတ်ယူကြတော့မှာ ။

အဲဒီအတွက် တရားခံမဟုတ်တဲ့ ကိုယ်က ကိုယ်ပေးဆပ်သလောက် ပြန်ယူရမှာ ပဲပေါ့။ မြက်နု ကိုပြပြီး အတင်း နဖားထိုးခံလိုက်ရတာ ကိုယ်အသုံးမကျလို့ ပေမယ့် လုပ်ရက်လေခြင်းလို့ နာကျင်ခြင်းများ ဖြစ်တည်လျက် ရင်ထဲမှာ ဆတ်ဆတ်ခါ။ ကိုယ့်ရဲ့ နစ်နာမှုအတွက် ကိုယ်ကလည်း သူ့ကို နာကျင်မှုတွေ ပြန်ပေးရမှ ညီမျှခြင်းချလို့ ရမှာ ပေါ့။ တကယ် ချစ်ခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် အခု အလိမ် ခံရမှန်းသိလိုက်ရတော့ ချစ်ခြင်းရဲ့ အခြားတစ်ဖက်က အမုန်းနယ်ဆီ တိုးဝင်သွားမိတာ ကိုယ်လွန် သလား။

“အရင်တုန်းက ချစ်လွန်းလို့ လက်ထပ်ခဲ့တာပေမယ့် အခု မင်းရဲ့ မာယာတွေအတွက် ငါ ထိုက်တန်သလောက် ပြန်ပေးမယ်၊ အဲဒါကို မင်း ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ လက်ခံနိုင်အောင်ကြိုးစား”

“ဦး”

“___”

“မီး တောင်းပန်ပါတယ် ဦးရယ်၊ မီးရဲ့ အမှားအတွက် ဦးဘယ်လိုအပြစ်ဒဏ်တွေပေးပေး ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ ခံယူပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီ ... မင်းပေးတဲ့ ကတိကို မင်းမှတ်ထား”

“သား”

“_____”

“မင်းကတော့ တကယ့်ကို လှည်းကျိုးထမ်းတဲ့ နွားပဲ သိလား၊ မင်း တစ်သက်လုံးပဲ ထမ်း သွားမှာ လား”

“အဲဒီထမ်းရတဲ့ တစ်သက်လုံးမှာ သူ ဘယ်တော့မှ စိတ်မချမ်းသာစေ ရဘူး အမေ၊ အဲဒါ သားရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ လက်တုံ့ပြန်မှုပဲ”

“ဝုန်း”

“အမေ”

စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြန်လှည့်သွားပြီး ထိုင်ခုံတစ်လုံးကို ခြေထောက်နဲ့ ကန်လိုက်တာ ဝုန်းခနဲ ပါပဲ။

“ကွာ ... တောက်”

‘ဝုန်း’

နောက်တစ်လုံးကို ထပ်ကန်ပြီး ထွက်သွားတာ လုံးဝလှည့်မကြည့် တော့။ ဒေါ်မြမြက အစ ကတည်းက ပန်းဖြူကို သဘောကျခဲ့သူ မဟုတ် လေတော့ ရပ်ကြည့်နေခြင်းမှာ ဘာမှ မပြောသေး သည့်တိုင် စကားလုံး တွေက ရင်နဲ့ အပြည့်ရှိနေမှာ ပေါ့။ ရာဇက သားအကြီးဆုံး၊ မိဘကိုလုပ် ကျွေးခဲ့ သူမို့ အထင်ကြီးလေးစားခဲ့တာ ဒီလို မှားလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ ဘူးလေ။

ဒီလောက် ငယ်ငယ်ချောချောလေးက
ကိုယ့်ထက်အသက်အများကြီးကြီးတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို လက် ထပ်တယ်ဆိုကတည်းက မသင်္ကာတော့ ဖြစ်မိသား။

ဒါပေမဲ့ ကလေးစကားနဲ့ ပြောရရင် အချစ်မှာ မျက်စိမရှိဘူး။ အချစ် မျက်ကန်းတွေလို့ ထင်ပြီး သားသဘောကို ခွင့်ပြုခဲ့တာ။ ဒီလိုတွေ ဖြစ် လာဖို့ လား။

“ငါ့သားတော့ မိန်းမကို စံပြီးရွေးခဲ့သမျှ ညည်းနဲ့ တွေ့မှ နွားလုံးလုံးဖြစ်တော့တာပါပဲ ပန်းဖြူ လွင်ရယ်၊ ဒီလိုပြောလို့ ငါ့ကို သမီး ချင်း မစာနာတတ်ဘူးလို့ ညည်းတွေးချင်တွေးပါ။ မိခင် တစ်ယောက်အ နေနဲ့ ငါ့သားအတွက် ရင်ထုမနာနဲ့ သောကရောက်ရတာ ဘာကြောင့်လဲ၊ ညည်းကိုယ် တိုင် မိခင်ဘဝရောက်လာတဲ့ နေ့ သိလာလိမ့်မယ်”

“အချို့ တစ်ခုလပ်၊ မုဆိုးမတွေကိုတောင် ယူကြတာပဲ မေမေရယ်”

“ဘာ”

ငယ်ရွယ်တဲ့ စိတ်နဲ့ ပြောချင်တဲ့ စကားကို မျှသိပ်မထားနိုင်ဘဲ ပြော လိုက်တာ ပက်ခနဲ။ ဒါကို ငယ်ရွယ်သူမို့ဆိုပြီး ဒေါ်မြမြ ခွင့်မလွှတ်နိုင်။ မိ န်းကလေးဆိုတာ အရွယ်ရောက် လာပြီဆိုကတည်းက ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တန်ဖိုးထားပြီး ကိုယ့်အရှက်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းတတ်ရမယ် မဟုတ် ဘူး လား။

အချစ်ကို ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး အပေးအကမ်းရက်ရောခဲ့ရင် နစ်နာမှာ က မိန်းကလေးပဲဆိုတာ သိကိုသိနေရမှာ ပဲလေ။

“ညည်းပါးစပ်မို့ ထွက်ရဲတယ် ပန်းဖြူလွင်၊ မုဆိုးမကို ယူရင် တစ်ပင် လဲလို့ တစ်ပင်ထူတာ ဆိုပြီး သတိနိုင်သေးတယ်၊ တစ်ခုလပ်ဆိုရင်လည်း ဘာကြောင့်ပဲလပ်လပ် သိသိသာသာ နောက် ကြောင်းရှင်းရင် လက်ခံနိုင်ဖွယ်ရာတွေနဲ့ ဖြည့်စွက်တွက်လို့ ရတယ်၊ အ ခု ညည်းဟာက ကိုယ့်သွေး မဟုတ်ဘဲ ငါ့သားက ကလေးအဖေအမည်ခံ ရမယ့် ကိစ္စအေ့၊ တို့ က ဘယ်လိုဖြည့်စွက်ပြီး တွက်ပေး ရမှာ လဲ ပြောပါ ဦး”

“_____”

“ဒီကနေ့ကစပြီး ညည်းရဲ့ ကံကြမ္မာ လှပတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ပန်းဖြူလွင်”

အဲဒါ ဒေါ်မြမြ အတပ်ပြောလိုက်တာလေ။ ဒီလိုပြောနိုင်တာ သားကြီးစိတ်ကို သိနေလို့ ပဲပေါ့။ သားကြီးက သည်းခံပြီဆို သူများ ထက် သည်းခံတတ်ပြီး သူ နာကျင်ခံစားရပြီဆိုလည်း အငြိုးကြီးစွာ နဲ့ လက်စားချေတတ်သူ။ သားကြီးထက် အငယ်တွေက ဝူးဝူးဒိုင်းဒိုင်း သမားတွေမို့ ဒီကိစ္စသိသွားရင် လွယ်ပျံ့မလား။

ဒါကြောင့် သားကြီးနဲ့ သူမကလွဲပြီး ကျန်တဲ့ သူတွေသိလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဖြစ်ပြီးသွားတဲ့ ကိစ္စ ကလည်း ပြင်လို့ မှ မရတော့တာ။

“ညည်း ကံကောင်းတာတစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ရှင်”

“အဲဒါ ဘာလဲဆိုရင် ညည်းမွေးလာမယ့်ကလေးကို သားကြီးက သူ့ကလေး မဟုတ်ဘူး လို့ ဘယ်တော့မှ ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး ”

ပြောပြီးထွက်သွားပြန်ပြီ တစ်ယောက်။ ပန်းဖြူ ကံကြမ္မာ ဘယ်လိုပဲဖြစ်နေပါစေ ရင်သွေး လေးကို အရှက်ရ မျက်နှာငယ်စရာ မဖြစ်စေဘဲ လက်ခံတယ်ဆိုရင်ရပြီ။

အခန်း (၂)

ပန်းဖြူတစ်ယောက် ကိုယ်ဝန်က ရင့်မာလာသည့်တိုင် အစားအသောက်၊ အနေအထိုင် ဂရုစိုက်ပေးမည့်သူက မရှိ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ ဂရုစိုက်နေရသည့်အဖြစ်ရယ်ပါ။ အဲဒီအတွက် ဘယ်သူ့ ကိုမှ လည်း အပြစ်မပြောချင်ပါဘူး။ သူတို့ သွေးမှ မဟုတ်ဘဲလေ။ ကိုယ်က မိခင်ပဲမို့ ကိုယ်သာ ဂရုစိုက် ရတော့မည်ပေါ့။

ဦးထက် အငယ်တွေကပြောကြသေးတယ်။ ကိုယ်ဝန်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အချိန်တုန်းကပေါ့။

“ကိုကြီး ... ကိုကြီးက လူရိုးကြီးလိုလိုနဲ့ ခြေသွက်လက်သွက် ရှိလိုက်တာ၊ လက်ထပ်ပြီးတာ တစ်လတောင်မပြည့်သေးဘူး ကိုကြီးမိန်းမက ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီတဲ့ လား၊ မြန်လိုက်တာ”

“အဲဒါမပြောနဲ့ လေ ကိုလေးရဲ့ ၊ ဒီခေတ်က မြန်ချင်လို့ လေယာဉ်စီးနေတဲ့ ခေတ်ပဲဟာ”

“နင်တို့ ပါးစပ်တွေ ပိတ်ထားစမ်း”

“မပိတ်နိုင်ဘူး ကိုကြီး၊ ပြောချင်တာ မေးချင်တာကိုတော့ ပြောရ၊ မေးရမှာ ပဲ၊ ကိုကြီးနဲ့ မှ ဟုတ်ရဲ့ လား”

“သီဟ ... မင်း ငါ့ကို စော်ကားတာလား၊ ငါက ငါနဲ့ မဟုတ်ဘဲ လက်ထပ်ယူပါ့မလား”တဲ့ ။

သူ ရှက်လို့ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြေလိုက်တာသိပေမယ့် ပန်းဖြူက တော့ အဲဒီလိုဖြေပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ရသည် သာ။ ထပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်စရာရှိသေးတယ်။ အဲဒါက ပန်းဖြူကို ဂရုမစိုက်သည့်တိုင် ဘာမှ မခိုင်းခြင်းပါပဲ။ ကိုယ်က အပြစ်ရှိသူမို့ သူတို့ ခိုင်းရင် လုပ်ပေးရမှာ လေ။

“အ”

ပန်းဖြူ လမ်းလျှောက်နေရင်း ဗိုက်ထဲက ရုတ်တရက် နာလာတာမို့ မျက်နှာလေး ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ နှင့်ပဲ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့တော့ ဦးက ဆိုဖာပေါ်ထိုင်ပြီး သတင်းစာဖတ်နေတာကြောင့် -

“ဦး”

“-----”

“ဦး”

နောက်တစ်ခွန်း ခပ်ကျယ်ကျယ်လေးထပ်ခေါ်မှ မော့ကြည့်လေလျှင်

-

“ဦး”

“ဘာလဲ”

“အား ... ကျွတ် ကျွတ်”

ဗိုက်က တော်တော်နာလာတာမို့ ညည်းတွားပြလေမှ မျက်မှောင်ကြ၊ တိကြည့်ကာ -

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဗိုက်နာလို့ ဦးရဲ့ ”

ဗိုက်နာလို့ ဆိုတော့ ဗိုက်ကိုကြည့်လိုက်တဲ့ မျက်နှာက ရှုတည်တည်။ အစကတည်းက စိုးရိမ် သောက ဗျာပါဒတွေ မပွားများ နိုင်ဘူးဆိုတာ သိတော့သိသားပဲ။

ဒါပေမဲ့ ပန်းဖြူ သူ့ကိုပဲ အားကိုးတကြီးနဲ့ မပြောလို့ ဘယ်သူ့ကို သွား ပြောရမလဲ။ ကိုယ့်မိဘ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းတွေက ရန်ကုန်မှာ တစ် ယောက်တလေတောင်မှ မရှိကြတာ။ ကိုယ်သာ ရန်ကုန် တက် အလုပ် လုပ်ရင်း အတွေ့အကြုံတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု။ ဒါသည် ကိုယ့်စိတ်ကို အလိုလိုက်မိလို့ ဖြစ်တည်လာခဲ့တာတွေပါ။

“ဒါဆို ... သန်းနိုင်နဲ့ မချို့ကိုခေါ်ပြီး ဆေးရုံကိုသွား၊ လိုတဲ့ ငွေ ငါပေး လိုက်မယ်”

“ဦး”

ထသွားတာမို့ ခေါ်လိုက်တော့ လှည့်ကြည့်လေလျှင် -

“ဦးက မလိုက်ဘူးလား”

“ငါလိုက်စရာမလိုတာ မင်း သိပါတယ်”

“လိုက်ခဲ့ပေးပါ ဦးရယ်၊ ဦးအနားမှာ ရှိနေတော့ မီး အားရှိတာပေါ့”

“မင်းပါးစပ်မို့ ထွက်ရဲတယ်၊ အဲဒီပါးစပ်ကို ရွှေချပြီး သိမ်းထားဖို့ ကောင်းတာ”

ခပ်မဲ့မဲ့ပြောပြီး ဆက်လျှောက်လာတဲ့ ခြေလှမ်းတွေက မညင်သာစွာ။ ခေါ်တာကတော့ မီးလို့ ခေါ်နေတုန်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခေါ်ပုံအဓိပ္ပာယ်ချင်း တော့မတူတော့ပေ။ ဟိုတုန်းကတော့ သိပ်ချစ်လို့ ချစ်စနိုးနဲ့ နှုတ်ခမ်းပေါ် ပျားရည်သုတ်ပြီး ခေါ်ခဲ့တဲ့ မီးပေမယ့် အခုက ကိုယ့်ဘဝ ကို လောင်မြိုက်စေ ခဲ့တဲ့ မီးလေ။

ဦးရာဇ၊ ပိုက်ဆံတစ်ထပ်ကိုယူပြီး မီးဆီကို ပြန်လာခဲ့တော့ သန်းနိုင်နဲ့ မချိုက ရောက်နေပြီး ရှုံ့မဲ့ညည်းတွားနေတဲ့ မီးကို တစ်ဖက်တစ်ယောက် တွဲထားကြသည် လေ။ တကယ်လို့ များ ကိုယ်သာ အလိမ်အညာမခံခဲ့ရဘဲ ကိုယ်နဲ့ အမှန်အကန်ဆိုရင် ဒီအချိန်မှာ ဝမ်းအသာဆုံး ပြုံးလို့ ပျာပျာသလဲ ဂရုစိုက်ရမယ့်သူက ဦးရာဇပါ။ ခုတော့ -

“ရော့ ... လိုရင်ထပ်ပြော”

“အား ... အောင်မယ်လေး”

ဗိုက်က အရမ်းနာလာသဖြင့် အောဟစ်ညည်းတွားရင်းပဲ ပိုက်ဆံတွေကို လှမ်းယူလိုက်ကာ သူ မလိုက်လည်း နေပေါ့ဟု စိတ်ကို တင်းပစ်လိုက်၏။

“မချို”

“ရှင် ... မမလေး”

“ပန်းဖြူ အရမ်းနာနေပြီ၊ မြန်မြန်သွားရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထွက်သွားတဲ့ လူတွေနောက်ကို လိုက်ကြည့်ရင်း ဦးရာဇ ရင်ထဲမှာ နာကျင်စွာ။ မကြာခင် လူ့ လောကထဲကိုရောက်လာမယ့် ကလေးက သူ့ကို နေလိုမီးလို ပူစေမယ့် ကလေးပဲပေါ့။

ဒါကြောင့် မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားလေးပဲဖြစ်ဖြစ် နေမီးလို့ နာမည်ပေးရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီး မိန်းမငယ်ငယ်လေးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း ကင်းမဲ့စွာ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ် တွေကိုပဲ လုပ်နေခဲ့စဉ် မွေးပြီးတာနှင့် သန်းနိုင်ကဖုန်းဆက်လာခြင်းမှာ -

“ဟယ်လို ... သန်းနိုင် ပြော”

“_____”

“မွေးပြီ ဟုတ်လား”

“_____”

“ဘာလေးမွေးလဲ”

“_____”

“ဪ ... ယောက်ျားလေးတဲ့ လား”

ယောက်ျားလေးမွေးတယ်ဆိုသောကြောင့် နှုတ်ခမ်းက မဲ့ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ သူပေးချင်တဲ့ နာမည်နဲ့ လိုက်ဖက်အောင် မွေးလာတာ ယောက်ျားလေးတဲ့ ။ သူကပဲ နေလို မီးလိုပူနိုင်မလား ကိုယ်ကပဲ ရဲရဲ တောက်နိုင်မလား ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။

“သန်းနိုင်”

“_____”

“မင်း ငါပြောတဲ့ စကားကို သေသေချာချာ နားထောင်”

“_____”

“အဲဒီကလေး ဘာနေ့သားဆိုတာကို ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး ဘာနေ့ သားပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ တစ်ခါတည်း နာမည်ပေးလိုက်မယ်၊ မီးကို ပြောပြလို က်၊ အဲဒီကလေးကို ငါ ပေးတဲ့ နာမည်ပဲ ခေါ်ရမယ်လို့ ”

“_____”

“နေ မီး”

ဖြေလိုက်ပုံက လေးလေးနက်နက်နှင့် တစ်လုံးချင်းပါပဲ။

“-----”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီကလေးနာမည်က နေမီးပဲ”

“-----”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းက ဘာလျှာရှည်နေတာလဲ၊ ငါက နေမီးဆိုရင် နေမီးပဲပေါ့၊ ပူတာ၊ လောင်တာတွေ ထည့်မပြောနဲ့ ၊ ငါက အဖေနေရာ နေရမယ့်သူ၊ ငါကြိုက်သလို နာမည်ပေးခွင့်ရှိ တယ်”

“-----”

သန်းနိုင်ကတော့ သူပြောသမျှ ဟုတ်ကဲ့ပါပဲ။ ပြောခိုင်းသလို ပြောမှာ က အသေအချာ။ ပန်းဖြူ ဆေးရုံကဆင်းလာတော့ ဦးရာဇရော ဒေါ်မြမြ ပါ ကလေးမျက်နှာကို အားနာပါးနာ တစ်ချက် ကလေး ငုံ့ကြည့်ဖော်မရကြတဲ့ အတွက် ပန်းဖြူ ဝမ်းနည်းသလို ရှိပေမယ့် ကိုယ့် အပြစ်တွေပဲမို့ ဘာပြောလို့ ရမှာ လဲ။

အရင်က ဂရုမစိုက်သည့်တိုင် ဘာညာကိုကွတွေ သိပ်မပြောပေမယ့် ကလေးလေး လူ့လောက ထဲကိုရောက်ရှိလာတဲ့ အချိန်ကစပြီး

“မင်းကို ငါမှာ ထားရဦးမယ် မီး”

“ဦး ဘာပြောမလို့ လဲ ပြောလေ”

“အားမနာတမ်းပြောရရင် မင်း ကလေးမျက်နှာကို ငါ မမြင်ချင်ဘူး၊ မကြည့်ချင် မြင်လျက် သားဖြစ်နေတော့ ငါ့ရှေ့ကို ခဏခဏ ခေါ်မလာပါနဲ့ ၊ မင်းက ငါ့မိန်းမဖြစ်နေလို့ မင်းအပေါ် ငါ ကောင်းပေးနိုင် တာတွေရှိပေမယ့် သူ့ကို ငါ မုန်းတယ်၊ သူက ငါနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်တော့

မင်း အတတ် နိုင်ဆုံး ဆင်ခြင်ပါ”

ဆိုတာတွေ။

“ကလေးက ငိုလှချည်လား၊ နားငြီးတယ် ဝေးဝေးကိုခေါ်သွား”

“ဟာကွာ ... တစ်ခန်းလုံး ကလေးသေးစော်တွေ နံတာ မွန်နေတာပဲ
”

“အဲဒီကလေးကို နို့ဖြတ်တော့ မီး၊ ပြီးရင် မချိုလက်ထဲအပ်လိုက်”

ဆိုတာကတစ်မျိုး။

“အဲဒီကလေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဘယ်အကြောင်းအရာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ
တာဝန်မယူဘူးနော် မီး၊ မင်းကလေးကိစ္စ မင်းဘာသာ တာဝန်ယူပြီး
ဖြေရှင်းရမယ်”

ဆိုတဲ့ စည်းတွေ ဘောင်တွေကြားမှာ ပန်းဖြူနဲ့ သားလေး မျက်နှာငယ်
ရပေမယ့် အပြင်ပန်းမှာ တော့ လူမြင်ကောင်းခဲ့သည် လေ။ ဝဋ်ကြွေး
ဆိုတာ ဆပ်လို့ မကုန်သေးသရွေ့တော့ ဆပ်နေရဦးမှာ ပေါ့။ တကယ်
တော့ သားလေးဘဝကို ဆေးခြယ်ခဲ့တာ ပန်းဖြူကိုယ်တိုင်ပဲမို့ အပြစ်တင်
စရာတွေရှိလာရင် -

မေမေ့ကိုသာ အပြစ်တင်ပါတော့သားလေးရယ်။

အခန်း (၃)

“ဘာ ... ကျောင်းအပ်တာ နာမည်ကို နေမီးကနေ နေသစ်ဦးလို့ ပြောင်းထည့်ခဲ့တယ် ဟုတ်လား မီး၊ ဘာကိစ္စ ပြောင်းရတာလဲ၊ နေမီးက နေမီးပဲဖြစ်ရမှာ ၊ မင်းကွာ”

“အဲဒီလောက်အထိတော့ လိုက်ပြီးမကန့်ကွက်ပါနဲ့ တော့ ဦးရယ်၊ မီးတို့ သားအမိ အစစ အရာရာမှာ ဦးစိတ်တိုင်းကျနေခဲ့ပေးတာပါ၊ နေမီးဆိုတဲ့ နာမည်ကြောင့် ကျောင်းမှာ သားကြီးမျက်နှာ ငယ် အရှက်ရစေတာမျိုးတော့ မီးအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ မီးက အမေလေ၊ ဦးလည်း သားငယ်မင်းကောင်းပုံရဲ့ အဖေ ဖြစ်နေပါပြီ၊ သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာပေးပါ၊ မီး တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဘာ”

ဘာဆိုတဲ့ အသံကြီးကြောင့် မီး ခေါင်းလေးငုံ့သွားလေ၏။ အတိတ်ကအရိပ်မည်းကြီးက ဘယ်အထိလိုက်ပြီး ခြောက်လှန့်နေမှာ လဲ။

သားကြီးကျတော့ သူ့သွေးမဟုတ်လို့ နာမည်ပေးတာ နေမီးတဲ့ ။ သူ့သွေးသားဖြစ်တဲ့ သားငယ်ကျတော့ အကောင်းတွေ စုပုံနေရမယ့် သားဆိုပြီး မင်းကောင်ပုံလို့ နာမည်ပေးခဲ့တာလေ။

သားချင်းမတူပေမယ့် မယားချင်းက အတူတူပဲဥစ္စာ။ မီးမျက်နှာကို ထောက်ထားပြီး သူ သား ကြီးအပေါ် ဒီလောက်မဖြစ်သင့်ပေ။

“ငါ ကိုယ်ချင်းမစာနိုင်ဘူး မီး၊ အစကတည်းက ငါပြောခဲ့ပြီးသားပါ။ ငါ နာကျင်ခံစားရ တာထက် မင်းတို့ သားအမိ ပိုပြီးနာကျင်ခံစားစေရမယ်လို့ ”

“ဦး ... မီးကို မပေါင်းချင်ရင် ကွာရှင်းလို့ ရပါတယ်”

“ကွာမပေးဘူးဆိုတဲ့ စကားကိုလည်း ငါ အထပ်ထပ်ပြောခဲ့ပြီးသား”

“ဒါဆို ... ဦးက မီးတို့ သားအမိအပေါ် ဘယ်အချိန်အထိ လက်စားချေနေဦးမှာလဲ”

“တစ်သက်လုံးပဲ”

“ရှင်”

မဲ့ပြီးတစ်ချက်ကို မြင်လိုက်ရပြီး -

“မင်းရဲ့ မုသားအတွက် ငါက ဒီတစ်သက် မဟုတ်ဘူး ... နောက်ဘဝ ဆက်ပြီး ရေစက်ရှိ သေးရင်တောင် လက်တုံ့ပြန်ချင်သေးတာ”

“ဦးကို အဲဒီလောက် အငြိုးကြီးတတ်လိမ့်မယ်လို့ မီး မထင်ခဲ့မိဘူး”

“အဲဒါ ... မင်းစိုက်ခဲ့တဲ့ အပင်လေ၊ သကြားသီးဖြစ်ဖြစ်၊ တမာသီးဖြစ်ဖြစ် မင်း စားကိုစား ရမယ်”

“ဦး”

“မင်း ထပ်မပြောနဲ့ ၊ ငါ့သွေးမဟုတ်တဲ့ ကောင်တစ်ကောင်ကို မင်းမွေးခဲ့တဲ့ အတွက် ငါ့ သွေးသားတွေ မင်း အများကြီးထပ်မွေးပေးရမယ်၊ သူတို့ လေးတွေအတွက် မင်းက မရှိမဖြစ်လိုအပ်တဲ့ သူ၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကို ငါ ဘယ်တော့မှ ကွာပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပြီးတော့ ငါ့သား သမီးတွေနဲ့ ယှဉ် ပြီး မင်းသားအတွက် အခွင့်အရေး တန်းတူမတောင်းပါနဲ့ ၊

ဘယ်တော့မှ မရစေရဘူးဆိုတာ မှတ်ထား”

တကယ်ပဲ အတ္တကို စိတ်တစ်ရစ် မြတစ်ရစ်နဲ့ ထုံမွန်းထားလို့ ရမယ်ဆိုရင် ဦးရာဇ တစ်သက်လုံး ထုံးမွန်းထားလိုက်ချင်တာ။ နေမီးကို ဂရုစိုက် ယုယတာတွေမြင်ရင် သူမကြိုက်။ ကိုယ့်သားကို အမြဲယုယထွေးပွေ့ထားတာပဲ မြင်ချင်တာလေ။ မီးဘဝရဲ့ အချိန်တိုင်းက မင်းကောင်းပုံ အတွက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အတ္တကျောက်ဆောင်ကြီးက ဘယ်တော့မှ မပြုမပျက် မယိုင်မနဲ့ ရှိနေမှာ ပါပဲ။

“ပြီးတော့ ... ရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲဟင်”

“မင်း နေမီးကို ဂရုစိုက်ယုယတာတွေ ငါမကြိုက်ဘူး၊ မင်း အချိန်တိုင်းမှာ မင်းကောင်းပုံကိုပဲ ဂရုစိုက်ယုယရမယ်”

“ဒါတော့ ဦးရယ် ... နှစ်ယောက်စလုံးက မီးသားတွေပဲလေ၊ သားနှစ်ယောက်စလုံးကို ဘယ်သူမှ ဘယ်ဝါမှ လို့ ခွဲခြားလို့ ရပါ့မလား”

“မင်း ခွဲခြားနိုင်ရမယ်”

“ဦး”

အကြည့်ချင်း၏ ဆုံမှတ်မှာ လုံချင်းထိခတ်သလို မီးပွင့်သွားပြီးလား မပြောတတ်တော့။ ဒီ လောက်တောင် မီးကို သံပတ်ပေးနေတာ အရပ်လို တစ်စချင်းပျက်စီးသွားရင်လည်း အကောင်းသား။ ဒါမှ မဟုတ် ရေမှုန့်ရေမွှားလေးတွေလို လေထုထဲမှာ ပျောက်ကွယ်သွားလိုက်ချင်ရဲ့ ။

“အဲဒါတော့ ... ဦး တော်တော်တရားလွန်နေပြီနော်၊ သားနှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ မိခင်က မီး တစ်ယောက်တည်းပဲဥစ္စာ၊ ဘယ်လိုခွဲခြားရမှာ လဲ ၊ ဒါကိုမှ မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် မီးတို့ သားအမိ အဝတ် တစ်ထည် ကိုယ်တ

စံခန့် ဒီအိမ်ကနေ ဆင်းသွားမယ်”

“သွားလေ ... ငါကလည်း မြေလှန်ပြီးလိုက်ရှာ ဒုက္ခပေးနေဦးမှာ ”

“ပေး ပေး ... သေအောင်သာသတ်ပြီး ဒုက္ခပေးလိုက်ပါတော့၊ မီးကို က မှားခဲ့တာ မီးမှား ခဲ့တာပါ။ အစကတည်းက ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဦးကို လက်မထပ်သင့်ခဲ့ဘူး”

“ဘာလဲ ... မင်း နောင်တရနေပြီလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ပြောပြီး မီးက ကလေးလို ဟီးခနဲ ငိုလေတော့ ဦးရာဇက ရယ်လေ၏။
။ အခုချိန်မှာ မီးသားကြီးရဲ့ အဖေအရင်းကိုပဲ အပြစ်တင်ရမလား ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ်ပဲ ဒေါသဖြစ်ရမလား မပြော တတ်တော့။
အချစ်ကိုကိုးကွယ်ပြီး ဘဝကိုပုံအပ်မိခဲ့တာ။ ကိုယ်ချစ်မိတာ သူဌေးဆို တော့ နောက်ဆုံး ကိုယ့်ကိုကြောရရုံကြံသွားတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရချိန် မှာ ပြင်ဆင်ဖို့ က နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ။

အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ ဦးနဲ့ တွေ့ပြီး ဦးအချစ်ကို လက်ခံခဲ့တာ မြန်မြန်ဆန် ဆန်ပေမယ့် ကိုယ်ဝန် ရှိလာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူးလေ။ ရည်ရွယ်ချက် က နယ်ကိုမပြန်ချင်လို့ အားကိုးရှာခဲ့ရုံသက်သက် ပေမယ့် ကံကြမ္မာက မျက်နှာသာမပေးစွာ ဒီလို ဒီပုံတွေ ဖြစ်လာခဲ့တာ။

“အဲဒါ မင်းသုံးခဲ့တဲ့ မုသားအတွက် တန်ပြန်သက်ရောက်မှုတွေပဲ မီး၊ မီးဆိုတဲ့ အတိုင်း မင်း ရင်ထဲမှာ တောက်လောင်နေတဲ့ မီးကို ငါ ဘယ် တော့မှ ငြိမ်းသတ်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး”

“မေ မေမေ ဟီး”

“ဟင်”

သားငယ်က ငိုပြီး ပြေးလာသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး လှည့်ကြည့်ပြီး သူကပဲ သားငယ်ဆီသို့ ရောက်သွားပြီး ပွေ့ချီကာ -

“သား ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဖေကြီးကိုပြောစမ်း”

“ကိုကြီး”

မင်းကောင်းပုံက မဝီကလာ ဝီကလာနှင့် ကိုကြီးဆိုပြီး လက်ညှိုးတစ်ထိုးထိုး ရှိနေလေလျှင် -

“နေမီး”

“_____”

“နေမီး”

“ဗျာ ... ဖေဖေ”

“ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား၊ ဒီကို မြန်မြန်လာစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုတ်ကဲ့ဆိုပြီး ပြေးဝင်လာတာပေမယ့် ဦးရာဇရှေ့ကိုရောက်တော့ ခြေလှမ်းတွေရပ်တန့်သွား ပြီး လက်ပိုက်ကာ ခေါင်းငုံ့နေရှာ၏။ ဘယ်တုန်းကမှ မျက်နှာသာပေးခြင်း မခံရတဲ့ အတွက် ဖခင် ဆိုတဲ့ သူရဲ့ မျက်နှာကို ရဲရဲမကြည့်ရဲတဲ့ နေမီးအဖြစ်က မြင်နေရတဲ့ မိခင်ခမျာ ရင်နာစရာ။

“ငါ့သား ဘာဖြစ်တာလဲ ပြောစမ်း”

“ညီကပြေးတာ ဖေဖေ၊ အဲဒါ မှောက်လဲမှာ စိုးလို့ သားက လက်ဆွဲထားတာ”

“အဲဒါနဲ့ ပဲ ငိုရောလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ပြေးတာလက်ဆွဲထားရုံနဲ့ တော့ ငါ့သား ငိုမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်း ငါ့သားကို ဘာလုပ်လိုက်လဲ ပြောစမ်း နေမီး”

“သား ညှို့ကို ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး”

“မယုံဘူး ... ဟေ့ကောင်”

“ဦး”

အပြစ်မရှိအပြစ်ရှာ ဟင်းချိုအိုးဆားခပ်ပြီး ရိုက်တယ်ဆိုတာမျိုး သားကြီးအင်္ကျီကို ဆွဲလိုက် တာမို့ ပန်းဖြူ အတင်းထရပ်ပြီး ဦးရာဇ လက်ကို ဖယ်ချပစ်လိုက်တာ ဖြစ်၏။ သားကြီးအတွက် အားကိုးစရာဆိုလို့ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပဲရှိတာ။ တတ်နိုင်သလောက်တော့ ကာကွယ်ပေးရ မည်လေ။

“ကလေးဆိုတာ မညာတတ်ဘူး၊ ဦး သားကြီးကို အပြစ်မရှာပါနဲ့ ”

“ဘာ”

“မီး တောင်းပန်ပါတယ်၊ အပြစ်ရှိတာက မီးပါ၊ ဦး ... မီးကို ရိုက်ချင်ရိုက်၊ သတ်ချင်သတ် ဘာမှ မသိနားမလည်တဲ့ ကလေးအပေါ်မှာ တော့ မရက်စက်ပါနဲ့ ”

“အပေးရှိရင် အယူလည်း ရှိတယ် မီး၊ မင်း ငါ့စကားကို နားမထောင်ရင် မင်းသားကို”

“ကောင်းပြီ ... ကျွန်မ ဦးစကားကို နားထောင်မယ်၊ သားငယ်ကိုပဲ ဂရုစိုက်ယူပေးမယ်ဆို ရင် ကျေနပ်ပါ၊ သားကြီးကိုတော့ နာကျင်အောင်

င်မလုပ်ပါနဲ့ ရှင်၊ ကလေးစိတ်ဒဏ်ရာရမှာ စိုးလို့ ကျွန်မ တောင်းပန်နေတာပါ”

“မင်း ကတိတည်ပါစေ”

ပန်းဖြူ သားကြီးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ခေါင်းအညိတ်မှာ မျက်ရည်ပွင့်က လွင့်ခနဲ ကြွေကျသွား တာ သားကြီးခေါင်းပေါ်ကို။ သားကြီးက သူမကို မော့ကြည့်လိုက်တာ အားကိုးတကြီးမျက်နှာနဲ့ လေ။ သနားစရာကောင်း လိုက်တဲ့ သားကြီးရယ်။ သူ့အတွက် တိုးဝှေ့စရာရင်ခွင်ဆိုလို့ ကိုယ့်ရင်ခွင်တစ်ခုပဲ ရှိတာ။

အခု အဲဒီရင်ခွင်တောင် အုပ်မိုးခွင့်မပေးနိုင်တော့တဲ့ အဖြစ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုလိုချင် တစ်ခု စွန့်ရမှာ မို့ သားကြီး စိတ်သက်သာစွာနဲ့ အရိုက်အနှက် မခံရဘဲနေရဖို့ အတွက် သူမ အရိပ်မိုးခွင့်ကို အဆုံးရှုံးခံရမည်သာ။

“သားကြီး”

“ဗျာ”

“အန်တီချိုဆီကို သွားတော့နော်၊ သားကြီး ... အန်တီချိုနဲ့ ပဲ နေကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပန်းဖြူ သူ့ဆီကနေ သားငယ်ကိုခေါ်ပြီး ပွေ့ချီထားတော့ သားကြီး လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့် နှင့် ထွက်သွားပုံက မနာလိုခြင်းတွေ မဟုတ်တဲ့ အားငယ်ညှိုးဖျော့နေတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ပါ။

သြော် သားကြီးရယ်။

